

(לתלות בשק"ם)

פקודת-יום זו מיועדת לחיילי כיתה 4 מחלקה 2 בילבד, ואפ"ר רה בקריאה על כדל חיילי פלוגה גה ב' או על אזרחים מבני סוג שהוא.

עמוד דום!
חיילי כיתה 4!
עבור לנוח!

חיילים. עקב התנכלותם של המג"ד, הסמג"ד ומ"פ המפקדה אני נאלץ לעזוב אתכם היום, חיילי כיתה 4 מחלקה 2.

חיילים. מי שעוקב אחרי עוללות ה"גדוד במילחמה האחרונה יודע כי רע ומר היה גורלו לולא קמה לו לגודונו כיתה 4 המפוארת על מ"מ"כפה. סביבנו שררו מבוכה וחילול, בילבול ותהייה, בלאגן ו"חוסר-סדר, ברדק ובלגאן. כיתות שאינן מאורגנות, מפקדי-מחלקות פלגמאטיים, מ"פ אפסנאות קמצן, טבח זיפתי והעיקר — מ"מ"כפים חטארישים.

נוסיף לכך את המג"ד והסמג"ד, ש"ידעתם בתורת המילחמה לקוייה ביותר, ורק אז נוכל להיווכח עד כמה חמורה היתה המציאות אשר לתוכה נקלענו.

אשרינו, חיילים, שקמנו אנו, אנשי כ"י תה 4 מחלקה 2, ובקור-רוחנו, בתושייתנו, נבגורתנו ובהתמדתנו הצלחנו להטות את גורל המערכה כולה.

חיילים. מול זוהר הצלחתכם ותפארת-כם (אשר ינקו ודאי מאישיותו של הח"מ), יחווירו ניצחונות כמות 6 ו-7 ממחלקות 3 ו-5. בלעדנו לא תהי לגדוד תקומה, ולנו הניצחון.

חיילים, אני עוזב בניגוד לרצוני, זו ה"פעם השנייה.

המיסדר יעבור לדום: מיסדר דום!

צבירי

מפקד כיתה ארבע, מחלקה שתיים פלוגה ב'.

— מוגבל —

(לעיתונות ולרדיו בילבד)

ממישנתו של מייסדו

איזהו גיבור — החובש את יצרו!

ד"ר זוארק
(אחרי הפצע במיפשהו)

גם על זה נתגבר

למות למען חול

פעם אצלנו, ואולי היה זה בזמן אחר ובמקום אחר, דיכרו הרבה על "למות למען המולדת". והמולי דת היתה אמא ואבא ואח קמני וי כובי הכלכלי והבית הקמני והצ"ח"י נה ועץ האקליפטוס וריח ההדרים ואבטיח גנוב. על זה לימדו אותנו להגן. בשביל זה, חשבנו, כדאי אולי למות.

היום, מסתבר, השתנו קצת ה"דברים. היום מולדת זה חול. רק חול. למות למען חול.

מאיפה אני יודע את זה? כי כ"י זמן האחרון כל מיני אנשים, משי-מיניסטרס דרך מישפחות שכולות ועד לאוף אחד כמיל, צועקים לי כל הזמן באוזן "היי! מה אתם מחזירים למצרים את החול הזה שם ליד התעלה? הרי שם נשפך דם יקורינו! בשביל זה הרי הם נלחמו!" או מזה אני מבין שהם נלחמו בשביל החול הזה. החול רווייהדם, החול הקדוש.

והחול הזה, רווייהדם, הוגך וי מכסה לי את אמא ואת אבא ואת האח הקמני שגדל וייך בקרוב לי צבא ואת שני החברים שנהרגו בי שזושת המולחמות ואת כובי שי נדרם ואת הבית והצ"חונה שהפכו לשיכון עממי ואת עץ האקליפטוס שנגרע ואת ריח ההדרים שנגד לי מרחקים ואת האבטיח הגנוב שי הפך לשימורי פירות. הכל חול. רק חול וחול. למות למען חול.

מכתבים מן הגולה (ב)

בלכתך אל התחתית — קח איתך את העיתון

אני שונא עיתונים אנגליים. הם תמיד מודיעים בכותרות הראשיות ש"אנגליה בדרך אל האבדון", או "קסטרופה נוראית באסקוט", ואח"כ מתברר שהם מתכוונים למירוץ הסוסים האחרון, שבו, כרגיל, מנצח אורי גלר. מעצבן.

חוץ מזה הם שמים את הודעות דובר צבא-סוריה במיסגרת, ואת דובר צה"ל רק בהמשך, בעמ' 46 למטה. וזה גורם לי לקשיים בעיכול. אז החלטתי להיגמל מהם.

האמור לעיל נועד רק להסביר את העובדה, הבנאלית לכאורה, כיצד קרה שנסעתי בתחתית. חסר עיתון לחלוטין.

הפתיחה היתה שיגרתית. מלבדי ישבו בקרון רק עוד ארבעה אנשים, אשר עפ"י גרביהם התחלקו ל-25% נשים ו-75% גברים (עפ"י הנעליים כבר קשה לגלות). שאר האברים היו טמונים עמוק בעיתון. התיישבתי. בלי עיתון. בתחנה הבאה עלו 14 עיתונים ו-8 שבועונים, והאווירה התחילה להיות דחוסה. קראתי בעיון את הפירסומות, אח"כ את ההודעות, לבסוף את הכרטיס שלי. מה עכשיו?

ננסה להסתכל בעדינות ימינה. סתם, ככה, לבהות. ימינה. העיתון מימין זו בפינתאומיות, והבעלים שלו נעץ בי מבט זועם על שאני מבזבז לו את העיתון מאחורי גבו. או קיי, שלא יכעס, סתם ניסיתי. עכשיו שמאלה. שם ישבו 25 האחוה הנשיים, שעלו איתי באותה תחנה. הפנית אליה עיניים זוגיות לגמרי. העיתון מתקפל והוא נועץ בי מבט קרצני. מה הוא רוצה ממני? אני יודע מה הוא רוצה. קראתי על זה. תיכף ומייד להסיט מבט למעלה. עכשיו למעלה. שם אין אף עיתון. יופי. רק שאחרי 20 דקות מתחיל

הצוואר לכאוב וצריך לשנות תנוחה. למה לא קניתי עיתון? למה לא מחלקים עיתונים יחד עם הכרטיסים?

במושב ממול מונח עיתון מופקר. נעזב ע"י בעליו לאנחות, בתום הנסיעה. זה דווקא הגיוני. מי צריך עיתון מחוץ לתחתית? הפיתוי לקחת אותו חזק מאוד. לשלוח יד ארוכה ולהתחבא בגבולות-הביטחון שבין עמ' 14 — 13. לא! אסור! מה הם יחשבו עלי? מה הם יחשבו על ישראל? האנטישמים האלה! מה הם קוראים כל-כך הרבה? מה מעניין כל-כך?

דממה שררה בקרון. שקט אנגלר-סכסי לגמרי.

רגע. מה הולך פה? מה פיתאום דממה? 97 איש קוראים עיתונים, ואף דף לא מתהפך. שום עמוד לא מרשרש. הם לא קוראים! אף אחד מהם לא קורא אפילו אות שחוקה אחת. כולם אנאלפאבתיים!

סוף-סוף יצאה האמת לאור: באנגליה לא קוראים עיתונים — באנגליה לובשים אותם.

תענוגות קטנים

ישנם כמה תענוגות קטנים, כמה הנאות פיצפוניות, ששום מדריך תיירים אינו מפרט, אך רק בגללן כדאי לעבור את קווי הפסקת-האש מכל הצבעים ולבוא הנה, כדי לטעון מחדש את הסוללות לקראת המשך המאבק על עצם קיומנו.

תענוג לסגור את הטלוויזיה דווקא בחדשות.

תענוג לקרוא בכותרות הראשיות על משבר של משהו אחר.

תענוג לגלות שהבעיה הישראלית הבושרת ביותר כאן היא — אורי גלר.

תענוג להיכנס לקולנוע, עמוס תיקים ותבילות, ולא לפתוח אפילו אחת.

תענוג לשמוע כרטיסן באוטובוס אומר "תודה רבה".

תענוג לשמוע בטלוויזיה איך מקללים את ראש-הממשלה המקומי.

תענוג לשמוע איך הוא עונה.

תענוג לשתות תה, לא משקיות.

תענוג לקרוא עיתונים ישראליים מלפני שלושה ימים, ולהרגיש בכל זאת מעודכן.

תענוג לבזבז אלפי וואטים של אנרגיה בריטית יקרה ולחשוב על האמברגו.

תענוג לעשן בקולנוע מבלי לחשוש מפקחי-חרש.

תענוג לראות שקולנוע מהודר בלונדון נראה כמו קולנוע מרכז אחרי סרט קאראטה.

תענוג לנסוע באוטובוס שתי-קומות.

תענוג לראות כדורגל אנגלי בלי דן שילון באמצע.

ממש תענוג.